yeni

GENÇ İŞÇİ

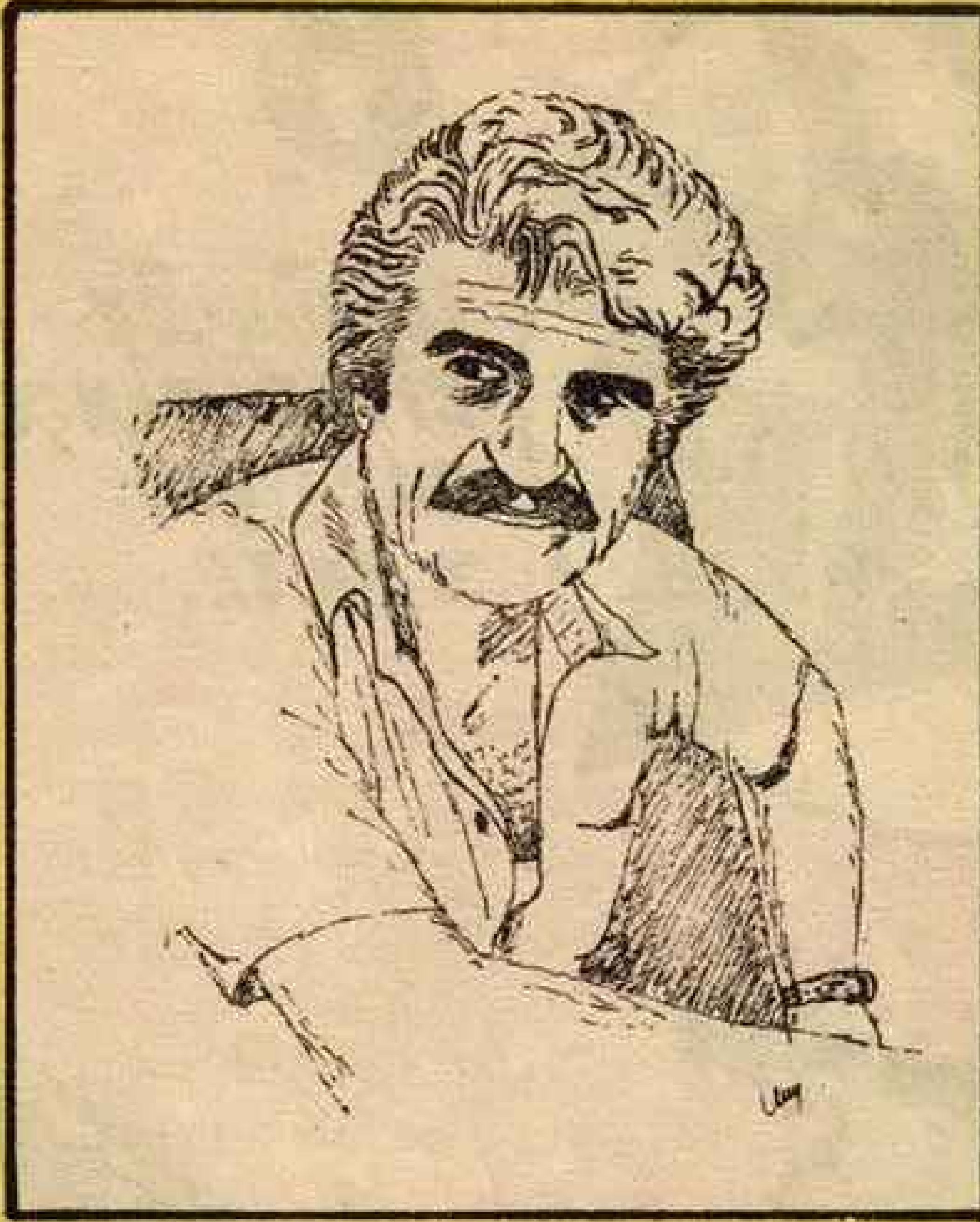

6

15 GÜNLÜK SİYASİ GENÇLİK GAZETESİ
3,50 TL.

ABD Üsleri Sökülmeli, İkili Anlaşmalar Yırtılmalıdır!

28 ağustos 1978

BU SAYFAMIZDA, SİZLERE KONUK YAZAR OLARAK HASAN HÜSEYİN KORKMAZGİL'DEN BİR ÖYKÜ SUNUYORUZ. ÖYKÜNÜN KONUSU TEKEL ZAMLARI. YAZARA GÖSTERDİĞİ İLGİDEN ÖTÜRÜ TEŞEKKÜR EDERİZ.

GENÇ İŞÇİ

ZÜPTÜRÜK MANTIĞI

Yeryüzünde *Züptürükya* diye bir ülkenin bulunduğunu belki de bilmiyorsunuzdur. Bilmemekte haklısınız; çünkü, *Züptürük* çetesinin yönetimindeki bu ülke, son derece silik bir ülkedir. Üretimi sıfırdır. Beş milyon nüfusun her türlü gereksinimi dışarıdan gelir. Onun içindir ki, *Züptürükçe* sözlüğünde *"Üretmek"* sözüne rastlanmaz.

Züptürükya'nın silik ve kişiliksiz kalması, Züptürük çetesini çıkarınadır. Ülkeyi yabancı bir çetenin *"karanlık işler"* merkezi halinde tutumasını bilen Züptürük çetesi, bunun karşılığında, o yabancı çeteden, büyük çıkarlar sağlamaktadır. Okul yoktur Züptürükya'da. Okulun yerini kumarevleri, içkievleri, sevişmeevleri almıştır. İçkinin her çeşidi, tütün, esrar, eroin, LSD gibi uyuşturucular bol bol kullanılmaktadır. Bunların gelirlerinin kullanım hakkı, Züptürük çetesinin elindedir. İsterse hepsini yer, isterse bir bölüğünü yeni sevişme ve kumar evleri yapımında kullanır. Bizdeki gibi bir bütçe kavramına rastlanılmadığı gibi, çetenin harcamalarını denetleme diye bir kavram da oluşmamıştır Züptürükya'da. Züptürükler Meclisi, dışarıdan bakılınca yüz, içeriden bakılınca on kişiliktir. Ölenin yerini, nereden geldiği bilinmeyen birileri alıverir hemen.

Birgün, ekonomik bunalım başgösterdi Züptürükya'da. Diyeceksiniz ki, üretimle ilgisi olmayan bir ülkede ekonomik bunalım sözkonusu mudur? Bir bakıma haklısınız. Fakat, bilmediğiniz birşey var: Büyük çete muslukları kıstı! .. Züptürükya, neredeyse, *"karanlık işler"* merkezi olma özelliğini yitiriyordu. Çünkü, büyük çetenin dikkati, başka yerlere kaymağa başlamıştı.

Bu durum, Züptürük çetesinin korkuya kapılmasına yolaçtı. İlişkilerin eskisi gibi sürmesi için elden gelen herşey yapıldı. O zaman, büyük çete şunu önerdi: *"Dumanlı ve dumansız içkilerin fiyatını arttırın!"*

Öneri sevindirdi çeteyi. Dumanlı ve dumansız içki fiyatlarına yüzde yüzellilik bir zam bindirildi. Bu yapılırken şöyle düşünülmüştü: *"İçmek zorundadırlar"*.

Fakat düşündükleri gibi olmadı; eskisinden daha az para geçti çetenin eline. Bunun üzerine, korku daha da büyüdü. Korku büyüyünce, mantık şaşkına döndü. Dediler ki, *olmadı bu. Yüzde yüzellilik bir zam daha bindirmemiz gerekiyor"* Bindirdiler. Sonucu biraz merak, biraz da sevinçle beklemeğe durdular. Raporlar olumlu ve sevindiriciydi: *"Halk, durmadankafa çekiyor. Halinden hoşnut. yüzde yüzlük bir zammı bile götürebilir"*

Züptürük çetesi, raporların verdiği sevinçle tören üstüne tören, şenlik üstüne şenlik düzenlemeğe, yiyip içip coşmağa başladı. Gelir, eskisine göre, yüzde beşyüz artacaktı. Yaşasın!

Fakat, üç aylık bir uygulamanın sonunda anlaşıldı ki, dumanlı ve dumansız içkilerin geliri, başlangıçtakinin yarısı kadar bile yok! Korku büyüdü ki, hem de nasıl! Züptürükya'ya sığmaz oldu korku!.. İşte o zaman, dışarıdan araştırmacı ve danışman getirtmeğe karar verildi. Fiyatlar arttırıldığı halde, gelirin neden artmadığı sorunu enine boyuna araştırıldı. Görüldü ki, ilk zamlardan sonra, dumanlı ve dumansız içki tüketimi yarıya düşmüştür. İkinci zamlardan sonra, dörtte bire düşmüştür. Halk, züpürtük çetesinin verdiği dumanlı ve dumansız içkileri değil, kendi bulduğu içkileri içmektedir. Bu, bir ottur. Kaynatılınca dumansız, kurutulunca dumanlı içki olmaktadır.

Züptürükya'da kıyım, bunun anlaşılmasından sonra başgösterdi: eli kırbaçlı ve tabancalı birtakım adamlar, Züptürükya'yı kana ve gözyaşına boğdular.

Boğdular ama, çetenin toz edilmesini ve Züptürükya adının değiştirilmesini önleyemediler; kendileri de boğulup gittiler kan ve gözyaşı selinde.

O ülkenin adı, bugün, Kartika'dır. Kartika, *"vereni vargeller"* anlamına, bileşik bir sözdür.

MERHABA

ABD Üsleri Sökülmeli, İkili Anlaşmalar Yırtılmalıdır!

Ambargo yine geçtiğimiz onbeş günde dikkatleri çekmeye başladı. Tekelci burjuvazinin sözcüsü gazeteler ABD Genel Başkanı Carter'ın, temsilcileri tehdit ettiğini yazıyordu geçtiğimiz günlerde. Yine aynı gazeteler ambargo kalktığı takdirde Türkiye'de dört üs açılacağını yazdılar. Aslında bunu sadece gazete haberleri olarak ele almak yanlış bir değerlendirmedir.

Sosyalistler bugüne kadar hep ısrarla savundular; emperyalist güçlere karşı tavır almak emperyalistlerle uzlaşıcı yeni formüller aramak değildir. Emperyalizme bağımlılığı artırıcı askeri, ekonomik örgütlerden çekilmek, ikili anlaşmaları yırtmak ve üslerin hepsini kapatmaktır. Sosyal-demokratlar bırakalım üslerin istisnasız hepsinin kapatılmasını, bu üslere yenilerini eklemek niyetindeler.

Sosyal-demokratlar bir yandan emperyalizmlebağımlılığıartırıcı formüllere giderek sonuç olarak emperyalizme bağımlı olan ilişkileri bir kat daha artırmaktalar. Bir yandan ise sosyal demokratlar "toplumsal anlaşma" ile işçi sınıfımız ve emekçi halkımız zararına, tekelci bujuvazinin lehine gerişimlerde bulunmaktalar.

İşçi sınıfımızın ileri sendikal örgütlenmesi DİSK'in "Toplumsal Anlaşma" ile ilgili düşüncelerini yani böyle bir şeyi red etmesini sosyal demokrat lider "ne olduğunu anlayamadığım bir durum" diye yorumluyor. Aslında o'nun, partisinin ve ortaklarının bu durumu anlayamamalarını biz sosyalistler ve yurtseverler gayet iyi anlıyoruz. Bizler yıllardır sosyal-demokrasinin sahte umutlarının gerçek kurtuluşumuz olmadığını, gerçek kurtuluşumuzun SOSYALİZM olduğunu hayata geçirerek vurguladık. Bugün işçi sınıfı ve emekçi halk günden güne KURTULUŞUMUZ SOSYALİZM bayrağı altında örgütlü siyasi mücadele saflarına katılıyorsa bunun nedeni sosyalistlerin fedakar, azimli ve engel tanımayan militanca gayretleri sayesinde olmuştur.

Tarih işçi sınıfını ve emekçi halkı emperyalizme ve onun ülkemizdeki uzantılarına yani tekelci burjuvaziye peşkeş çekenleri hiçbir zaman affetmeyecektir. Sosyal-demokratlar bize barış içinde yaşayın dedikleri faşistler hergün bir yurtseveri, devrimciyi ve sosyalisti katlediyorlar. Biz sosyalistler faşist yuvalar dağıtılmadıkça ve demokrasi güçleri FAŞİZME KARŞI İLERİ şiarını hayata geçirmedikçe bu toplu katliamların sonu gelmeyecek, her katliam faşizme olan hıncımızı bir kat daha bileyecek ama bilenen hınçlarımız birliğimizle pekişmedikçe bir anlam taşımayacak. Bunu böyle bilmeliyiz.

Ve şunu da bileceğiz ki tekelci burjuvazinin anarşi, anarşi diye feryat ettiği olgu bu düzenin kökündedir. Yani kapitalizmdedir. Yolumuz kapitalist üretim tarzını kaldırmaktan geçer. Yolumuzun noktalanacağı yer sınıfsız ve sömürüsüz bir dünya toplumudur. İşçi sınıfı ve emekçi halk sosyalistlerin öncülüğünde emperyalizme karşı bağımsızlık, faşizme karşı demokrasi, kapitalizme karşı sosyalizm bayrağı altında her geçen gün daha kitlesel bir biçimde mücadeleye katılıyor. Sahte umutlar her gün biraz daha sosyalizm güneşi karşısında eriyip gidiyorlar.

On beş gün sonra buluşmak üzere...

Oğuz ÖNDERER

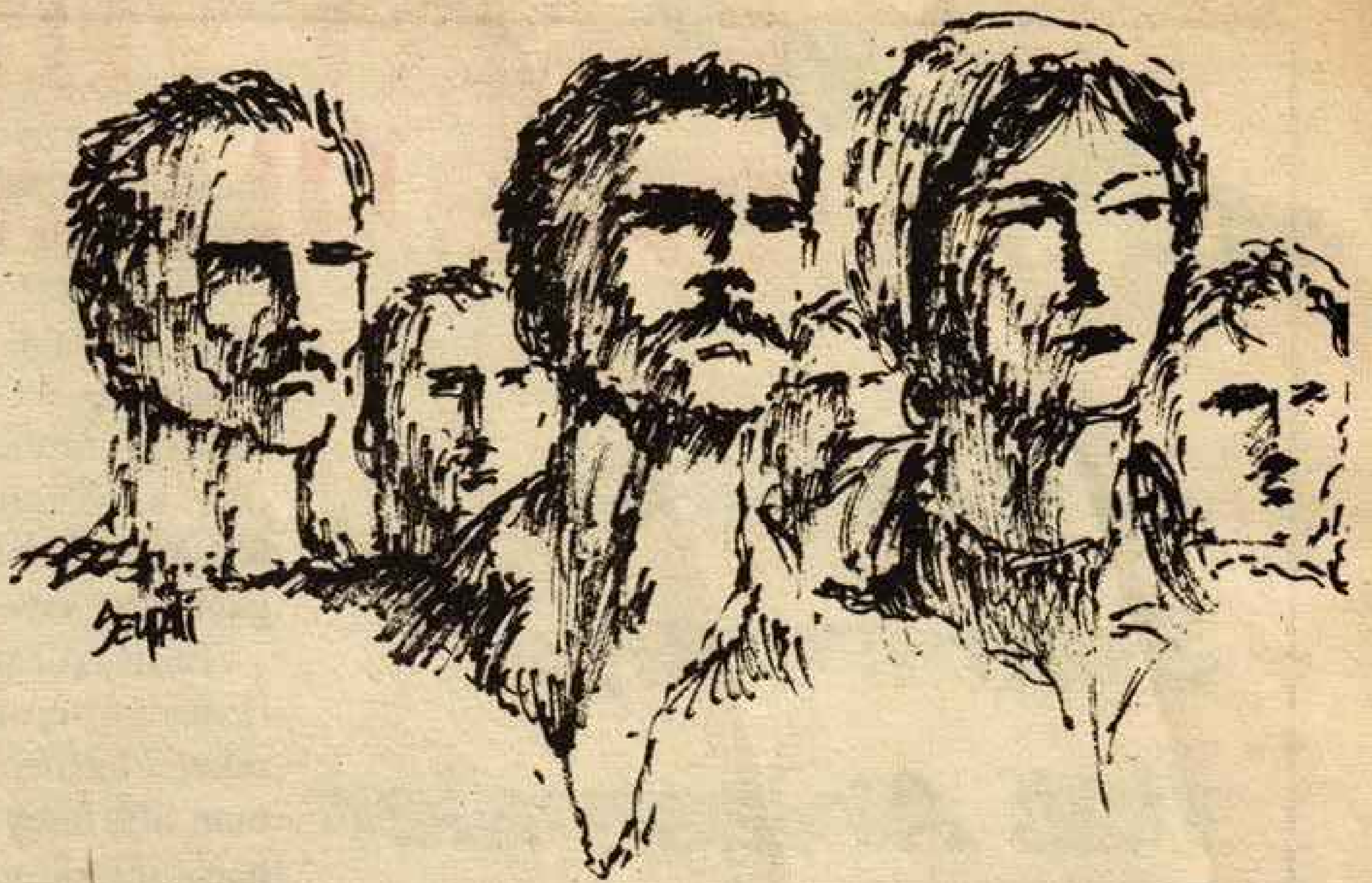
ÖZÜR

Gazetemizin dizgisinin yapıldığı makinalarda meydana gelen bir arıza nedeniyle yazıların dizilmesi gecikmiştir. Bu gecikme 6. sayımızın 15 gün geç çıkmasına sebep olmuştur. Bundan böyle bu tür gecikmelerin olmaması umuduyla okuyucularımızdan özür dileriz.

OĞUZ ÖNDERER

Son sıralarda günlük gazeteler sık sık DİSK-TEKSTİL sendikasının içinde bulunduğu durumdan sözediyorlar. Bunalıma itilen TEKSTİL'in bu durumu açık ki, tekelci sermayedarları fazlasıyla sevindiriyor. Ellerine propaganda malzemesi veriyor. Ancak Tekstil işverenlerinin, günlük tekelci basının ve sosyalizm adına yola çıkan kimilerinin tüm çabaları Tekstil'in bu bunalımdan "Devrimci Birlik" tarafından çıkarılmasını engelleyemeyecektir. Genç tekstil işçileri de diğer işçi arkadaşlarıyla birlikte görev başındadırlar ve Tekstil Sendikasının sosyalistlerin etkinliğindeki bir yönetime geçmesi için bütün güçleriyle mücadele edeceklerdir. Aşağıda "Devrimci Birlik" grubunun, basına, gelişen olaylar karşısında yaptığı bir açıklamayı veriyoruz.

GENÇ İŞÇİ

YAŞASIN TEKSTİL!

(...)

Sendikamızın bu bunalıma düşürülmesinin sorumluları ortadadır; bunlar TEKSTİL işçileri sendikası Anatüzüğünü hiçe sayarak keyfi uygulamalar içine giren, DİSK ilkelerini çiğneyen, demokratik merkeziyetçi işleyişi ortadan kaldıran, işçi sınıfının sendikal birliğinin yerine kişisel çıkarlarını koyan Genel Merkez yöneticileri ile, tabanda var olan devrimci gelişimi bölücü, küçük dükkancı mantıkla kendi siyasi görüşünün çıkarı için Sendikamızı parçalamaya çalışan dar grupçu, sekter ve tasfiyeci "ilerleme" denilen siyasi eğilimdir. Bu durumda Sendikamızın içinde bulunduğu sorunların, işçi sınıfı disiplini içinde çözümlenebilmesi için üst organımız DİSK'in Merkez Genel Kurulumuzun toplanması için başlattığı girişimi gerçekçi ve yerinde bir tavır olarak değerlendiriyoruz.

TEKSTİL İşçileri Sendikasının içinde bulunduğu durumun çözümü ancak demokratik sınıf ve kitle sendikacılığı ilkeleri içinde çözüme kavuşturulabilir. Demokratik merkeziyetçilik ilkelerinin ve üst örgütümüz DİSK'in kararları dışında çözüm aramanın işçi sınıfı bilimi ve çıkarları ile bağdaşmadığına inanıyoruz.

Devrimci sendikacılık ilkeleri ve demokratik merkeziyetçi işlerlik içersinde tavır almaktan yana olan tüm yönetici, delege ve üyelerin birliğinin sağlanmasını temel alan bizler, görüş ayrılıkları gözeten, görüş ayrılıklarını tasfiyeciliğe götüren bir anlayışı kesinlikle mahkum ederiz.

Sendikamız TEKSTİL'in toplam 18 şubesinden sadece 1-2 şubesinde yönetim ortağı olan ve tabanda hiçbir gücü olmayan "ilerleme" siyasetinin Genel Merkeze muhalefet yapıyorum iddiası ile başvurduğu "çadır" reklamları, burjuva hukukunun gölgesine sığınarak sendikamızı kayyuma teslim etme çabaları Tekstil işverenlerinin ekmeğine yağ sürmüştür. Tabanda gücü olduğunu söyleyenler Beyoğlu ve Bakırköy Şube kongrelerini olay çıkarak yaptırmama yoluna başvurarak bu şubelerdeki 12 bin işçinin aylarca işverenlerin insafına, daha doğrusu insafsızlığına terk edilmesine neden olmuşlardır.

Hem şube kongrelerinin yapılmadığını öne sürerek Merkez Genel Kurulunun yapılmasına mahkeme kararıyla tedbir koydurma yoluna başvuruyorlar, hem de Beyoğlu Şubesinde yaptıkları korsan kongrenin geçerli olduğunu öne sürüyorlar. DİSK'in kararıyla kaldırılmış olan tasfiyeleri bahane ederek kayyum gibi işçi sınıfı dışındaki kişi ve kuruluşlardan yardım bekliyorlar.

Bütün bunlar yeterli olmayınca,delege çoğunluğunun "ilerlemeci" olmadığını görünce Kongremize karşı mahkeme kararı ile tedbir koyduruyorlar. Böylece tabanın seçtiği delegelerin iradesinden korktuklarını açıkça gösteriyorlar.

Bu koşullar altında 15 şubenin başkanları ve delegeleri olarak diyoruz ki; Kongremizin bir an önce yapılıp tüzüksel, programsal, yönetimsel değişikliklerin gerçekleştirilmesi ertelenemez bir zorunluluk ve devrimci bir görevdir. Bunu engellemek için girişilen yötemler örgütümüzün parçalanmasını, 30 bin üyemizin işverenlerin insafına terk edilmesini istemekle aynı şeydir. İşçi sınıfımızın tek demokratik sınıf ve kitle sendikal üst örgütü DİSK'e karşı bir tavırdır. Türkiye işçi sınıfının sendikal hareketinin birliğini bozmaya yönelik bir saldırıdır.

Ancak, kayyum ve kongre engellemelerinden medet uman tekstil işverenleri, uzlaşmacı yöneticiler ve ilerlemeciler umduğunu bulamayacak, örgütümüze sahip çıkan bizlerin kararlı mücadelesi ile umutları boşa çıkarılacaktır.

Bizler, işçi sınıfı düşmanlarının örgütümüze karşı giriştiği çok yönlü saldırıları püskürtmekte, Sendikamızı normal işlerliğe kazandırmakta kararlıyız.

Kongremiz yapılacak, TEKSTİL'DE DEVRİMCİ BİRLİK yönetime gelecektir.

YAŞASIN TEKSTİL...
YAŞASIN DİSK...

Besim USTA
Topkapı Şube Başkanı
Rıdvan BUDAK
Çerkezköy Şube Başkanı
Mustafa AY
B.Çekmece Şube Başkanı
Hamdi GÜLEN
Mahmutpaşa Şube Başkanı
Hüseyin KAYABAŞI
Yedikule Şube Başkanı
Ayhan YALIN
İskenderun Şube Başkanı
Ahmet GÖRAL
Bakırköy Şube Başkanı
Mehmet BULUT
Adana Şube Başkanı
Yusuf HANOĞLU
Adana Çırçır Şube Başkanı
İsa KURT
Antalya Şube Başkanı
Kemal ŞAHİN
Antalya Çırçır Şube Başkanı
M. Ali TİRYAKİ
Gaziantep Şube Başkanı
Meftun UYULGAN
İzmir Şube Başkanı
Asker KÖROĞLU
A.Hisar Şube Başkanı
İsmail ŞENTÜRK
Ege Bölge Temsilcisi

FAŞİST YUVALAR DAĞITILSIN!

İktidarın cinayet şebekelerine karşı tutarlı tavır almaması yüzünden, iyice azgınlaşan faşist güçler, saldırganlıklarını gün geçtikçe arttırıyorlar. Bu saldırılar, genel olarak ilerici-demokratlara yönelmekle birlekte son günlerde belirli bir hedef seçilmeksizin, kitle katliamları biçiminde devam etmektedir.

Geçtiğimiz günlerde Ankara'da Tepecik mahallesine gitmekte olan belediye otobüsü insanlık düşmanı faşist katiller tarafından yaylım ateşine tutularak 2 ilerici katledildi ve birçoğu da yaralandı. Gözü dönmüş faşist katiller bununla da yetinmediler. İki gün sonra Balgat semtinde 4 kahveyi yaylım ateşine tuttular ve içinde Mehmet BAĞBAŞI arkadaşımızın da bulunduğu 5 devrimciyi daha katlettiler.

Azgınlaşan faşist katillerin kendilerine boy hedefi olarak ilerici demokrat kitleleri seçmeleri elbette boşuna değil. Onlar ilerici-demokrat emekçilerin örgütlenmelerini engellemek, emekçi kesimde yılgınlık, panik yaratmak için kitle katliamları düzenlemekte beis görmüyorlar. Azgınlaştıkça azgınlaşıyorlar, salyalar saçarak etraflarına saldırıyorlar. Ama onların kükremeleri bizi yıldırmayacaktır.

Faşistlerin, saldırılarını emekçi halkın topluca bulunduğu yerlere yöneltmelerine rağmen, Balgat'ta katledilen devrimcilerin cenaze töreninde yine emekçiler, toplanarak kan ve barutun verilen mücadelemizi engelleyemeyeceğini bir kez daha gösterdiler.

Yine aynı gün Genç sosyalistler Balgat'ta katledilenler ve Mehmet BAĞBAŞI arkadaşımızın anısına Yenişehir'de katliamı protesto eden bir gösteri düzenlediler. Bu gösteri, faşist mihrakların üzerine azimli ve kararlı bir şekilde yürünmesini en veciz bir şekilde dile getiren FAŞİZME KARŞI İLERİ sloganı haykırılarak sona erdi.

"KUŞCAĞIZ EMEKÇİLERİYLE DAYANIŞMA" TOPLANTISI YAPILDI

Geçtiğimiz günlerde SGB Altındağ Şubesinin düzenlemiş olduğu "Kuşçağız Emekçileriyle Dayanışma" toplantısı yapılmıştır.

Toplantı SGB folklor kolunun bir gösterisiyle açılmıştır. Gösteriden sonra SGB Altındağ Şubesi adına konuşan Okan Arslan genel politik durumla ilgili bir değerlendirme yapmış, özellikle toplumsal anlaşmayla ilgili olarak hükümetin politikasını eleştirmiştir.

Daha sonra söz alan Kuşçağız emekçilerinden Mustafa Korkmaz Mahalle sorunlarına değinmiş, örgütlü mücadelenin gereği üzerinde durmuştur.

Ozan arkadaşımız Ali Rıza'nın kendi besteleriyle söylediği halk türküleri geceye ayrı bir renk katmıştır.

Son olarak söz alan Binnur Okutay arkadaşımız da, kadın sorunları üzerindeki görüşlerini belirtmiş ve devrimci mücadelede kadının yerini anlatmıştır.

Toplantı coşkun bir şekilde atılan "Faşizme Karşı İleri", "Yaşasın SGB" sloganlarıyla son bulmuştur.

Üniversite kapılarına vurulan kilitler sosyalizmde kırılacaktır!

Yüzbinlerce gencin ve onların ailelerinin umutla, merakla bekledikleri Üniversitelerarası Seçme Sınavları'nın sonuçları belli oldu. Neticeleri bildiren cevapla adayların ellerine ulaştı. Bu yıl sınavı kazananlar içinde ilk altı sırayı Fen Lisesi öğrencileri oluşturuyor. Yine ilk elli kişiden yirmisi de aynı okulun mensupları. Bu durum burjuva propagandasına yeni bir malzeme sağladı. Günlük gazeteler sınavda ilk üç dereceyi paylaşan öğrencileri kullanarak artık tutar yeri kalmamış olan mevcut ortaöğrenim sisteminin savunuculuğunu ve reklamını yapıyorlar. Gençleri ve ailelerini uyutmaya, aldatmaya çabalıyorlar. Sınav sonuçları, sözde 'devlet liselerinin özel okullara olan üstünlüğünü' gösteriyormuş. Milli Eğitim Bakanlığına bağlı lise ve lise dereceli okullar içinde Fen Lisesinin özel bir yeri var. Her yönüyle numunelik hale getirilmiş bir lise. Öğretmenlerinden teknik araç-gereçlerine, okuyanların seçmece niteliğine kadar. Özellikle numunelik hale getirilen Fen Lisesi'nin başarısı şimdi günlük tekelci basında bütün devlet liselerinin başarısı olarak takdim ediliyor. Halbuki sınavı kazananların genel ortalaması içinde özel okulların ezici bir üstünlüğü var. Bu üstünlük gözardı edilmeye çalışılıyor.

Analar, babalar;

Şunu bilelim... Devlet liselerinin iyi eğitim verebilecek öğretmenlerden, gerekli ders gereçlerinden, laboratuvarlardan, elverişli binalardan kısacası sağlıklı bir eğitimden yoksun oldukları gerçeği gözlerden gizleniyor. Yüksek okula işçi ve emekçi çocuklarımızın pek azı devam edebiliyor. Sınavı kazananların büyük çoğunluğu ortalama gelir düzeyinin çok üstünde gelire sahip olan ailelerin çocukları. Bu neyi gösteriyor? İşçi ve emekçi çocuklarının 'aptal, tembel, hımbıl' olduklarını mı? Hayır; eğer aynı olanaklara sahip olsalar onlar da kolaylıkla yüksek okul kazanabilirler. Aynı şekilde yetişseler onların da fotoğrafları 'başarılı öğrenci' diye gazetelere basılabilir. Ama düzen böyle bir eşitliğe olanak tanımıyor. Zengin çocukları, daha baştan, doğdukları günden işe şanslı başlıyorlar.Bu eğitimlerine de yansıyor. 4-5 yaşlarında ana okullarında öğrenim görüyorlar. Ve bu böylece sürüyor. Üniversiteye girebilmeleri de pek az istisna dışında garanti oluyor. Zaten içlerinde Türkiye'yi pek beğenmeyip de Avrupalara tahsile gidenler de az değil.

İşte bu nedenlerle imtihanları kazanamayanlar için üzülmeyin, çocuklarınıza kızmayın. Alınteri dökerek aldığımız ücretlerle, maaşlarla çocuklarınızı kollejlere gönderemediyseniz suz sizlerin değil. Yine çocuklarınıza, yemek yemekten vazgeçip özel kurslar aldıramadıysanız elbette sizin suçunuz yok. Elbette ki bütün bunlarda çocuklarınızın da suçu yok.

Suç döktüğümüz alınterleri sayesinde milyonlar kazanan azınlığın düzeninde, kapitalizmededir. Kavramamız, bilince çıkarmamız gereken budur. Çocuklarımıza kazanamadı diye "sana bunca yıl baktık, emeklerimiz gözüne dizine dursun" diyeceğimize; aynı sözleri bize hükmetmeye çalışan egemen sınıfa söyleyelim. Sana bunca yıl baktık yetti artık demesini bilelim. Tam anlamıyla sıhhatli bir eğitimin gerçekleşebileceği gerçekten demokratik bir toplum uğruna çocuklarımızla omuz omuza mücadele edelim. İşte ancak o düzende üniversite kapılarına vurulan kilitler kırılacak, çocuklarımızın istedikleri ve istediğimiz şekilde yüksek öğrenim yapabilmeleri mümkün olacaktır.

ÖZEL OKULLAR DEVLETLEŞTİRİLSİN!

EĞİTİMDE FIRSAT EŞİTLİĞİ!

KURTULUŞUMUZ SOSYALİZM!

KÜBA'DAN ESEN RÜZGAR:

Küba izlenimleri
ahmet ünver

BARIŞ-DOSTLUK-DAYANIŞMA...

Değerli Genç İşçi Okurları,

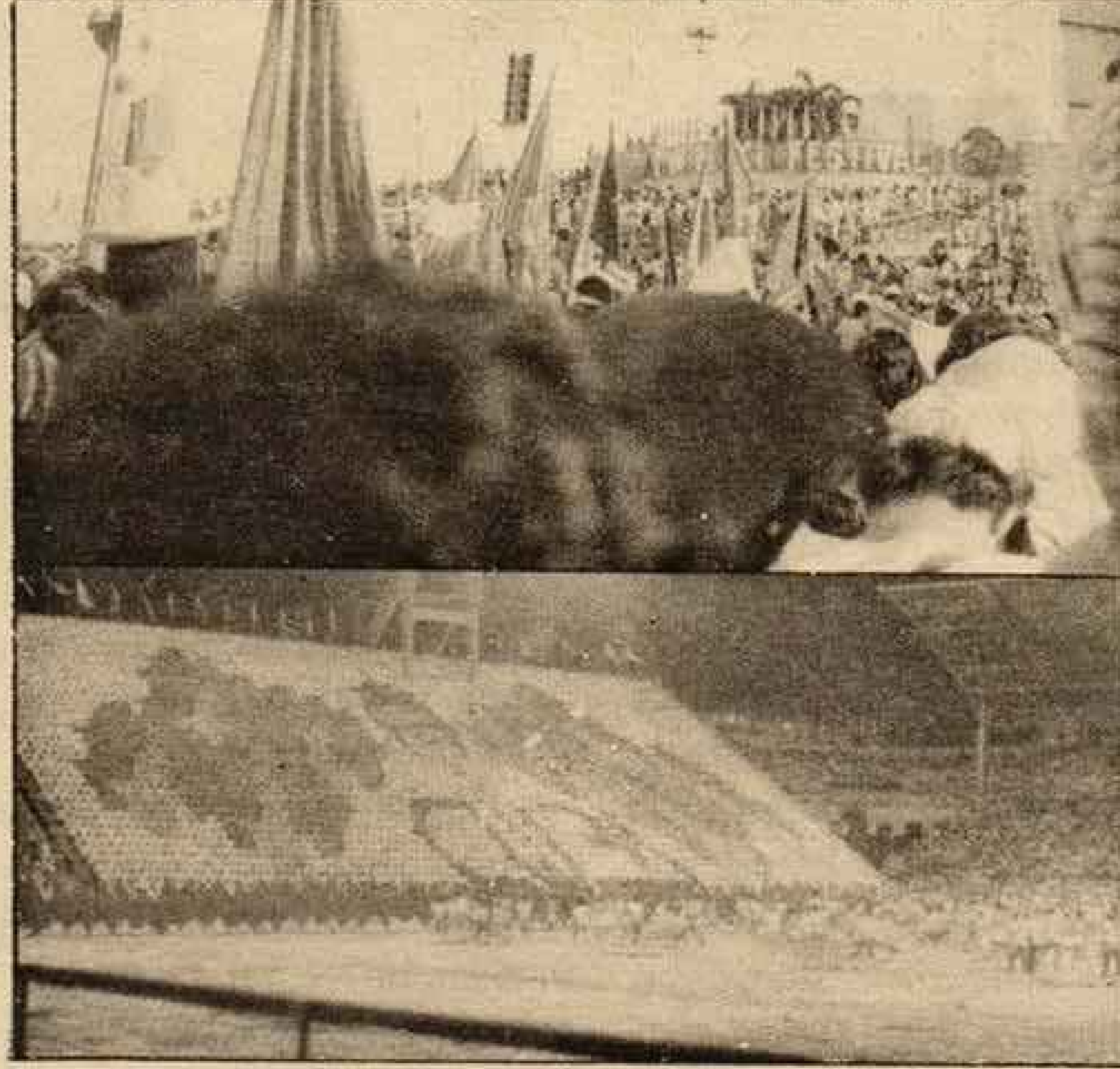
Bildiğiniz gibi, 28 Temmuz-4 Ağustos tarihleri arasında 11.Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivali, Sosyalist Küba'nın başkenti Havana'da yapıldı. Festivalin ana sloganı, "Anti-emperyalist Dayanışma, Barış ve Dostluk"tu. Dünyanın her ülkesinden, her halkından, bu sloganı benimseyen her görüşten gençlik örgütleri temsilcileri Küba'da toplandı. Bunlar arasında Türkiye gençliğini temsil etmek için çağırılmış otuz kişiden biri olarak ben de bulunuyordum. Sosyalist Gençlik Birliği (SGB) adına bu görkemli Uluslararası Güçbirliği ve Dayanışma Toplantısına katıldım, o büyük gururu, o coşkuyu yaşadım.

Komünistinden dindarına dek birçok görüşten dünya gençliğinin birleştiği bu antiemperyalist, antimilitarist platform, Amerikan emperyalizminin tanklı, toplu, bombalı vahşetini yenmiş Vietnam gençliğinin ve CIA ajanı karşıdevrimci Holden Roberto ve çetesini ezmiş kahraman Angola gençliğinin de katılmasıyla daha da güçlendi, daha da yüceldi. Onların katılması, ülkelerinde emperyalizmi ve sömürücü sınıfları yenmek için dişediş mücadele veren, cuntalar ve faşist diktalar karşısında yılmadan savaşan ülkerin gençliğine yeni bir güç kaynağı oldu.

Ve hep birlikte haykırdık, Amerikan Emperyalizminin kulağının dibinde:

— "Yaşasın ANTİ-EMPERYALİST DAYANIŞMA -BARIŞ- DOSTLUK!

* * *

20 saatlik uzun bir uçak yolculuğundan sonra vardık Küba'ya. Işıl ışıl parlayan bu adada Havana'yı bulmak için boşuna arandık. O ışık bolluğunda olanaksızdı, Sosyalist Küba'nın başkentini ayırdetmek. Ancak Jose Marti Havaalanına inmek için uçağımız inişe geçtiğinde bildik Havana'nın yerini.

Sabaha karşı nemli sıcacık bir hava; içten, hareketli, sıcacık bir Latin Amerika melodisi karşıladı bizi, yüzyıl süren Küba devriminin politik ve entellektüel önderi, Latin Amerika'daki devrimci hareketlerin öncüsü Jose Marti'nin adını taşıyan havaalanında. Kübalı gençlerden oluşan orkestra, biz havaalanından ayrıldığımızda, hâlâ sürdürüyordu, açık hava konserini.

Uluslararası Hazırlık Komitesi ve Küba Komünist Gençlik Birliği Temsilcileri, uçaktan indiğimizde bizi coşkuyla karşıladı. Küba Radyo-TV muhabirleri, filmci ve fotoğrafçıları uzun uzun fotoğraf ve film çektiler. Silahsız, gönüllü gençlerden oluşan güvenlik ve gümrük görevlileri, güleryüzle ve büyük bir içtenlikle, bütün işlemleri çabucak tamamladı. Soğuk meyve suları ikram edildi, eşyalarımız bize, otuz kişiye ayrılan iki otobüse yerleştirilirken.

Daha sonra, şafak sökerken, tertemiz, pırıl pırıl, geniş caddelerden geçerek, kalacağımız okula, Jose Marti İlkokul Öğretmenleri Eğitim Akademisine gittik. İki otobüs ve bir otomobilde biz, Türkiye delegasyonu, bir otomobilde bizi karşılayan arkadaşlar ve motorsikletli trafik polisleri, arka arkaya, geçit töreni yapar gibi. Bütün kenti bir uçtan bir uca geçtik. Caddelerin iki yanı sık ağaçlarla kaplı, yemyeşil. Bu yeşillikler arasında, özenle, yetenekli sanatçıların elinden çıkmış panolar...İlk göze çarpan "Bütün Ülkelerin Delegeleri, Hoşgeldiniz". Sonra başkaları "Gelecek Barıştır", "Yaşasın Antiemperyalist Dayanışma", "Yaşasın Barış", "Yaşasın Dostluk", "Emperyalizme Hayır", "Sömürgeciliğe Hayır", "Sömürüye Hayır", "Faşizme Hayır", "Irkçılığa Hayır", "Oportünizme Hayır".. kuru kuru slogan eciş bücüş yazı değil hiçbiri.Herbiri ayrı bir sanat yapıtı, herbirinde ayrı bir kompozisyon... Biraz daha ilerde Jose Marti'nin Küba Öğrenciler Birliği ve Küba Komünist Partisinin Kurucusu Mella'nın ve devrim kahramanlarının resimleri bulunan yüzer metre arayla dikilmiş altı pano. Üzerlerinde, bölüm bölüm şu yazı yeralıyor: "Onlar Onurlu Mücadelede Görevlerini Yaptılar. Onları daha da onurlandırmak ve onur kazanmak için mücadelelerini biz sürdürüyoruz".

Fransa, Federal Almanya, İtalya, İsviçre, Lüksemburg, Hollanda ve Malta delegasyonlarıyla birlikte kaldığımız okulda da büyük bir coşku ve sevgiyle karşılandık. Güneş daha yeni doğduğu halde okuldaki bütün Küba'lı arkadaşlar büyük bir neşeyle karşıladı bizi. Herbiriyle ayrı ayrı sarıldık, kucaklaştık. Faşist terörün iyice yoğunlaştığı Türkiye'den 17.000 km. uzakta, ABD ve onun kuklası faşist cuntaların burnunun dibinde, Dünya ve Latin Amerika halklarının gururu Sosyalist Kaba'daydık. Bilinçli, mutlu, örgütlü, coşkulu bir halkın içindeydik. Bambaşka bir gurur, bambaşka bir sevinç ve coşku içinde kendimizden geçmiştik.

(DEVAM EDECEK)

Geçen Bir Sebze Mevsiminin Ardından...

Emekçiler için yaz mevsimi çalışma dönemidir. Fakat kimileri için deniz manzaralı evinden içkisini yudumlarken güzelim denizi seyretmektir yaz mevsimi Fakat biz burada yazın tarlalarda çalışan fakat emeğinin karşılığını alamayan küçük sebze üreticilerinden bahsedeceğiz.

Kışın ortasından başlar sebze üreticilerinin derdi. Soğuğa dayanmayan fideler birkaç defa yeniden ekilir. Fakat herşey fidelerin ekilmesiyle bitmiyor. Çünkü sebzeleri, hastalıklar, sel, dolu vs. gibi afetler bekliyor. Bir sürü emek verilerek yetiştirilen sebzeler böylesi durumlar karşısında bile güvenceden yoksundur. Yani günümüz Türkiye'sinde üretim doğa şartlarına bağlı olarak yapılır.

Biraz da, bu sene tabiat şartlarının üretime müsade ettiği, herşeyin yolunda gittiği Samandağ sebze üreticilerinin durumuna biraz değinelim. Binbir zorluklarla ve bir sürü masrafla yetiştirilen domatesin kilosunu 25 kuruştan sattı bu yıl Samandağ üreticisi. Herşeyin ateş pahası olduğu şu dönemde domatesler 25 kuruştan alıcı bulamıyor.

Çürümeye terkedilen domatesler diğer bölgelerimizin insanları tarafından yeterince tüketilememektedir Fakat bu durumdan en kârlı çıkanlar domatesi üreticiden hiç pahasına alan salça fabrikalarıdır. Kendsinin ürettiği fakat hiç pahasına sattığı domatesler, salça haline geldikten sonra, o üretici için ateş pahasıdır.

Bütün bunlar küçük üreticiyi korumak yerine yutmaya yönelen ülkemiz ekonomi politikasından kaynaklanmaktadır. Samandağ'lı küçük üreticiler, çıkarlarının nerede olduğunu, daha iyi yaşam koşullarının hangi düzende olacağını görerek hergün ilerici saflara bir bir katılıyorlar.

Samandağ'dan bir gurup domates üreticisi

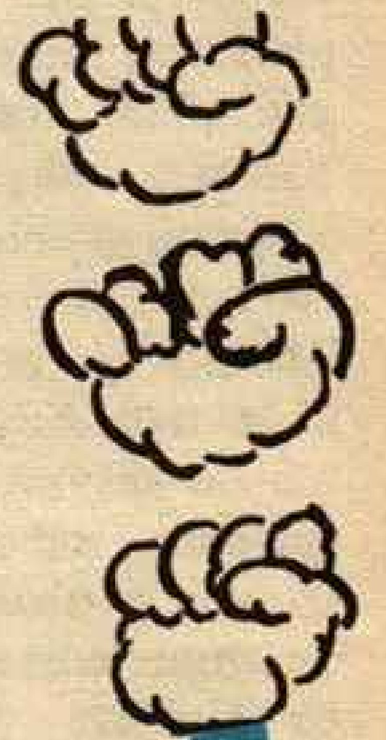

KİTLE

Cadde uzun
ip gibi ince
Çekmiş kepenklerini
üstümüze gece
Sarsıyor ayak sesleri
pembe bulvarları
türkülerle.
Bayrakları ıpıslak
kandan
gözleri alev alev
parlayaraktan
Sürüyorlar cesetlerini
Ölü meleklerin.

Güneş tepede
Kurşun gibi
damlıyor
yüreklerine
Sürtünerek birbirine

NİN
ALEVİ

kıvılcımlanıyor
kitle
zbaha kuytuluğunda
çekler can salmış
hayata.
ta düşmüş bileklerinden
ladın
fidanlığa.
mirinde serçe
ler sapını.

dde uzun
gibi ince.
mlular volkan açar gecede.
tünerek yürekler birbirine
leniyor
Kitle.

A. BERBEROĞLU

DAYAĞA VE KÜFÜRE DAYANAMADIM!

Ata sanayi Ankara'nın en büyük işyerlerindendir. İrili ufaklı yüzlerce işyeri var. İşçiler ve çıraklar genellikle öğlen arasında ve akşam üzerlerinde kahvelerde otururlar. Yemeklerini ise çevredeki seyyar köftecilerden temin ederler.

Ata sanayine geldiğimizde saat 12.30'a geliyordu. Eline azığını alan genç işçiler ve çıraklar ikişer, üçer kahveleri dolduruyorlardı. Bayağı eski bir kahvenin içine girdik. Bir yabancı görmenin şaşkınlığı ile gözlerini bize çeviren iki genç işçinin yanına oturduk.

"Ben güne saat 0,5'de başlarım" diye söze girdi Ali İnanç. "Ata sanayinde tornacı dükkanında çalışıyorum". Yaşını sorduğumuzda 17 diye cevapladı. Daha sonra Ali İnanç sürekli konuştu: "Tornacıyım ama işim sadece tornacılık değil dükkanın temizliği gelip gideni hep benden sorarlar. Tornacılığı babasının bir tanıdığı usta öğretmiş. Ondan sonra yani 1973 yılının mart ayından beri şimdi çalıştığı dükkanın hem temizleyicisi hem tornacısı hem de ustanın özel işlerini gören hizmetçisi olmuş.

"Eskiden çok dayak yerdim. Ama şimdi ustamın dediğine göre büyüdüğümden dayak yemiyorum. Ama az da olsa bazen dayak atıyor" diyor. Ali İnanç.

Öteki genç işçi, adı Haydar Öz, şöyle anlatıyor:

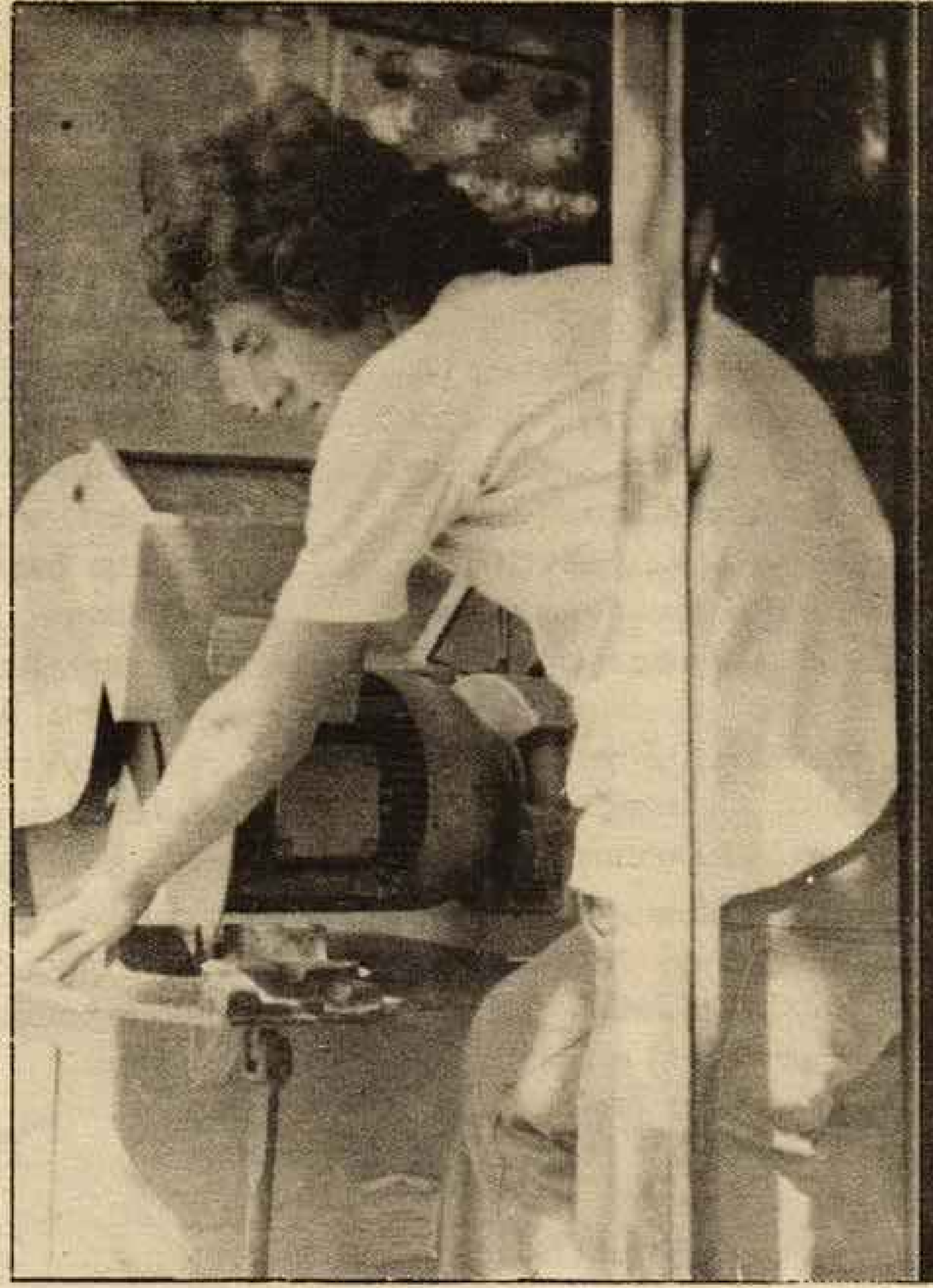
"Biz Ali ile birlikte aynı işyerinde çalışırdık ama ustanın dayak ve küfürlerine ben dayanamadım ve işten ayrıldım. Yaşım 15 diye söze başlıyor. Şimdi ben bir kahvede garsonluk yapıyorum. Yeniden iş bulana kadar bu kahvede çalışacağım. Bugün izin aldım, Ali'yi görmeye geldim" diyor. Burada çalışan çırakları ve genç işçileri sık sık işten çıkarırlar. Sonra herkes sanayilerde ve sitelerde yeniden iş aramaya başlıyor.

Biz Haydar'la konuşurken Ali de kahvede bulunan Günaydın gazetesine şöyle bir bakıyordu. Bunun üzerine merak ederek kitap dergi veya gazete okuyup okumadıklarını sordum. Ali bu soruyu şöyle cevapladı:

"İşte elimize böyle yemek aralarında Günaydın, Hürriyet geçerse şöyle karıştırıyoruz. Yoksa başka zaman hem buna vakit bulamıyoruz. Hem de maddi imkanlarımız kısıtlı olduğundan alamıyoruz" diye konuştu.

Ekonomik baskıların ve siyasi şartlandırmaların alabildiğine yoğun olarak uygulandığı genç işçilerin tekelci parababalarının siyasi şartlandırmalarını kırmak için okumalarını gerektiğini söyledim. İkisi de haklısın anlamında başlarını salladılar.

İkisine de "Genç İşçi" gazetesinden söz ettim. Hiç duymadıklarını söylediler. Birer tane verince merakla gazeteyi incelemeye başladılar. Daha sonra Ali İnanç "Gazeteyi okuyamadım ama güzel birşey herhalde. Yalnız ben bununla iş yerine gidersem patron işten atar" dedi. Sonra gazeteyi ikiye katlayıp arka cebine koymasını söyledim. Bu fikir ona da doğru geldi. Gazete için sağol diyerek, bizi Ata sanayine bir daha çağırdılar. Biz de geleceğimizi söyledik. Ve öğlen arasının bitmesi üzerine Ali ve Haydar işlerine döndüler.

GENÇ İŞÇİLER DAYANAĞIMIZ, GENÇ İŞÇİ MÜCADELE ARACIMIZ!

Sınıf mücadeleleri en büyük boyutlara ulaşıyor. Ve bu mücadele içinde sosyal sınıflar ve bunların içinde sonuna kadar devrimci tek sınıf olan işçi sınıfı burjuvaziye karşı mücadele ediyor. Bu savaş işçi sınıfının kanı pahasına bir takım haklar kazanmasını da getiriyor. İşte yasal haklarımız ve onlardan bir tanesi olan çıraklık, kalfalık ve ustalık kanunu; içinde bir takım anti-demokratik, köleliği kurumlaştırıcı maddeler taşısa da, bu nitelikte bir yasal hakkımız içinde var olan bir çok madde bizim lehimize işletilebilir. Tabii bu yasal hakkımızı kullanmayı bilip anti-demokratik hükümlerine karşı mücadele edersek. Yoksa tekelci parababaları hiçbir zaman bize, sizin hakkınız şu, niçin aramıyorsunuz demezler. Biz işçi sınıfının genç kuşakları şu sloganı kendimize her zaman rehber edineceğiz: HAK VERİLMEZ ALINIR!

Çıraklık, kalfalık, ve ustalık kanunu önümüzdeki aydan, yani Eylül ayından itibaren yürürlüğe girecek ve biz kararlı olarak yukarıda söylediğimiz esaslar dahilinde hareket edersek lehimize olan maddelere işlerlik kazandırmış, aleyhimize olan maddelerin de kalkmasını sağlayabiliriz.

Mücadele yöntemlerimiz neler olmalı, hangi maddeler üzerinde yoğunlaşmak gerekli, ilk önce bunları bilmemiz gerekir. İlk önce mahalli çıraklık eğitimi komiteleri üzerinde durmak gerekir. Mahalli çıraklık eğitimi komiteleri çıraklık kurulunun gerekli gördüğü yerlerde 6 ay içinde atanır diyor çıraklık, kalfalık ve ustalık kanunu

Bu komitelerin kanundaki ilk işlevi "eğitim"dir İkinci işlevi ise kanunun öngördüğü maddeleri yerine getirmeyen işvereni 500-1000 TL.sı para cezası ile cezalandırmak. Ancak mahalli çıraklık eğitimi komitesini oluşturan üyeler arasında işçi temsilcisi yok. Bu da haliyle ve doğal olarak kanunu uygulamayan işverenlerin cezalandırılmasını geçersiz bir hale getiriyor. O halde ilk yapmamız gereken bu komitenin sadece bir "eğitim"komitesi değil denetleyici bir komite olmasını sağlamakla mümkündür. Kanunun yürürlüğe girmesi ile birlikte gazetemiz, Genç İşçi muhabirleri vasıtası ile siz genç işçilerin yanında olacaktır. Siz genç işçilere kanunun detaylarını anlatan haklarımızı bilmenizi sağlayacak kahve toplantıları düzenlenecek her işyerinde gazetemizin bir "kulağının olması" sağlanmaya çalışılacaktır. Çıraklık komiteleri ile ilişkiye geçilerek bu kurulların çalışması sağlanacaktır.

Gazetemiz sizlerle aramızdaki ilişkiyi kesin olarak sağlayacaktır. Mücadele yöntemlerimizi kendi aracımız vasıtası ile onunla ilişkiye geçerek sağlayacağız.

Genç işçi arkadaşlarımızın en önemli sorunlarından bir tanesi de sigorta sorunu. İşyerlerinde çalışan insanların büyük bir kısmı sigortasız. Genç İşçi bu sorunun çözümünde de yanınızda olacak, gerekirse sizlere imza kampanyası açacak ve sigortalı olmanız için ne gerekiyorsa onu yapacak.

Önümüzdeki sayılarda da devam edecek olan bu yazıyı hayata geçirmek için Genç İşçi bu konudaki mektuplarınıza ve haberlerinize sayfalarını açacak. Şunu hiçbir zaman unutmayalım ki gazetemizi mücadele araçlarımızdan biri yaparak en iyi şekilde değerlendirmemiz gerekiyor.

"Kim kime eş olabilir?"

Ayşe EKİCİ

"Baharla gelen aşk: 18 yaşında, sarışın mavi gözlü bir kızım. Yaşıma uygun, zengin, yakışıklı, karakter sahibi bir beyle hayatımı birleştirmek istiyorum." Ve benzeri evlenme ilanlarını pek çok gazetede görebiliriz. Tirajı büyük gazeteler, mecmualar, sadece çiftleri ilgilendirmesi gereken bir sorun olan evlilik ile yakından ilgilenirler! Pek çoğunda "hayat arkadaşı", "mektup arkadaşı" gibi özel köşeler vardır. Bu köşelerde ilginç rumuzlarla gelen mektuplar, kişileri tanıtıcı ilanlar yer alır. Çoklukla yukarıdaki gibi olur evlilik ilanları "Zengin, karakterli, yakışıklı" olmalıymış. Fabrikaya mal ısmarlıyormuşçasına, gazetelere koca ısmarlama! Mektuptan çıkacak olan böylesi evlilikten gelecek hayrı düşünün!

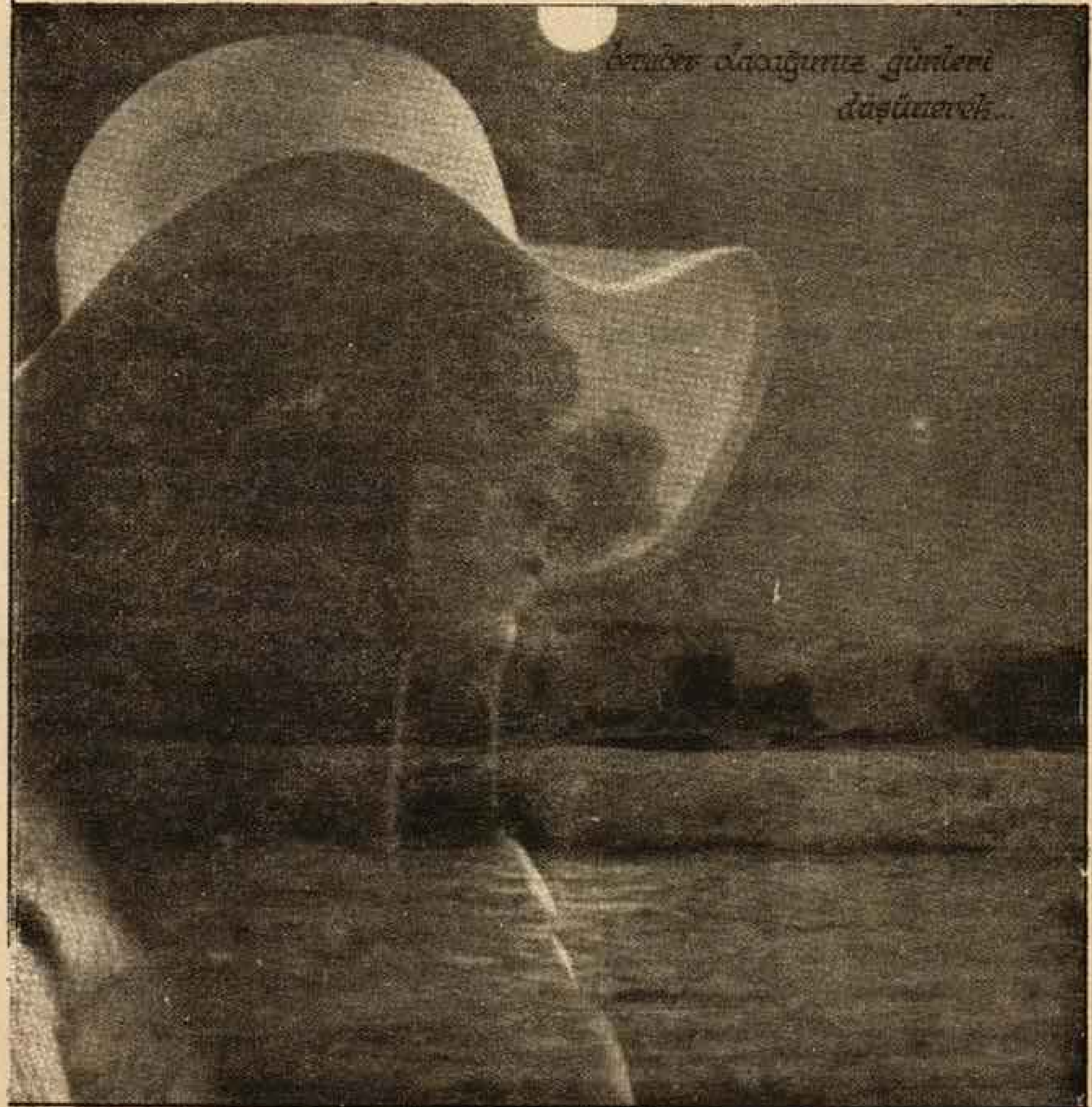
Evlenme; sadece bir amaç olarak öğretilmiş bize yıllardan beri. Bunun da değişik biçimlerde propagandası yapılmış, kafalarımıza kazınmış böylece. Ve pek çok insan, "olsun da çamurdan olsun" deyip gazete sütunlarından medet umar, mutluluk bekler hale getirilmiştir. "Kimin kime eş olacağı" başkaları tarafından saptanır hale getirilmiştir adeta.

Aslında evlilik ilanları bize egemen sınıfların evlilik hakkındaki düşüncelerini de açıklayıveriyor. Evliliğe basit bir mal değişimi olarak bakıyorlar. İlanlardaki aranılan vasıflar bile tek başına onların evlilik olayına bakışını sergilemeye yetecek kadar açık.

Zengin olsun denir. Bunda, yılların verdiği yoksulluğun, çilekeşliğin olduğu kadar; insanların zengin bir yaşama değişik yollarla isteklendirilmeleri de etkendir. Zaten gazetelerdeki "hayat arkadaşı" servislerinden medet umanlar, çoğunlukla yaşamın tüm eziyetini çeken, bundan kurtuluş olarak da "nasıl olursa olsun ama mutlaka olsun" deyip evlenmek isteyenlerdir. Zenginlerin ise böyle bir sorunları yoktur çünkü onlar, çoğunlukla, sermayelerini birleştirebilecekleri denklerini (!) bulabilmektedirler. Geçmişte güç koşullarda yaşayan insan, elbette sonraki yaşamını daha iyi koşullarda sürdürmek ister. Ve bunun mümkün olup olmayacağına bakmadan da "zenginlik" ölçütünü öne çıkararak evlilik ilanları verir. Belki bunu yaparken, karşısına çıkan kişiyle anlaşıp anlaşamayacağını, sevip sevmeyeceğini düşünür ama istediklerini satın alabildiği bir ortamda yaşama isteği onun bu düşüncelerini bir kalemde siler geçer. Ve zenginlik yine birincil olarak kalır. Zenginlik herşeymidir? Burada uç bir noktaya vararak "iki gönül bir olunca samanlık seyranlık olur" demiyoruz. Elbette para gerekli, çünkü yaşamımızı devam ettirebilmemiz için birtakım ihtiyaçlarımız var, onları karşılamak zorundayız. Hele bu hayat pahalılığında gerçekten önem kazanıyor para. Ama, kişiler arasındaki sevgi ve anlayış olmadan tek başına pek bir şey ifade etmese gerek. Çünkü sevgi temeline dayanan bir birliktelikte, karşılıklı fedakarlık, belli ölçüde de olsa para sorununu halledebilir.

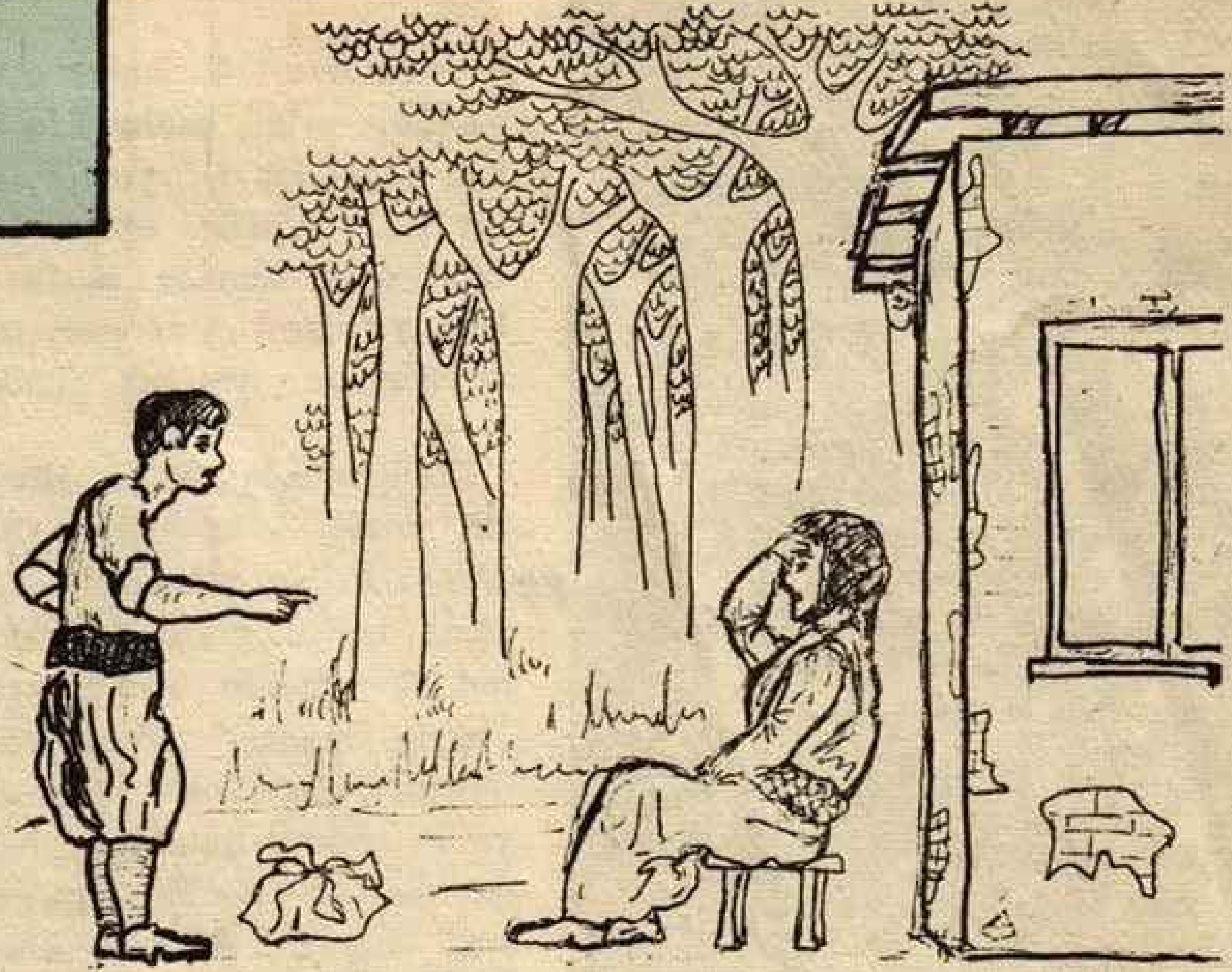
Yeni nesillerin yetişmesinde önemli bir faktör olan ailenin sağlıklı bir şekilde oluşturulması; gazete sütunlarına, "zenginliği" ön plana çıkararak koca ısmarlamakla değil;

Benzer duygu, düşünce ve inancı paylaşan, en fazla ortak düşünce etrafında birleşebilen insanlar arasında karşılıklı sevgi ve saygı temeline dayanan bir ilişkinin sağlanmasıyla mümkündür.

KÖY SOHBETLERİ

İsmail AKYOL

KEL OMAR'a otuz gün oruç düşüyorsa, bana otuz saat düşmez!

- Ana!
- Ne var?
- Yarın sabaha benim azığım hazır olsun! Yarın işe giderken azık götüreceğim!
- Niye? İftarı tarlada mı açacaksın?
- Artık iftar açmayacağım. Çünkü artık oruç tutmayacağım. Azığı öğle için götüreceğim!
- Niye? N'oldu? Daha ramazanın üçüncü günü!
- Dayanamıyorum! Sabahtan akşama kadar kızgın güneşte çalışırken, aç kalmaya dayanamıyorum! Açlığa dayansam bile susuzluğa dayanamıyorum! Habire ter dökerken nasıl aç, susuz durayım?
- Ben şu ihtiyarlık halimle dayanırken, sen, dayanmıyorum demeye utanmıyor musun? Domuz!.. İster dayan, ister dayanma! Herkes gibi sen de tutacaksın! Seni kâfir olasın diye büyütmedim! Seni bu yaşa getirmek için az mı çektim? Sana sütümü helal etmem, etmem! Ben kâfir anası olamam!
- Oruç tutmayanların hepsi kâfir mi yani?
- Kâfir tabi! Hepsi cehennemin ateşinde cayır cayır yanacak!
- Bak Ana! O zaman sana işin hakikatini anlatayım: Evet, böyle ağustos ortasında oruç tutmak çok zor ama; tutmak istemediğimin asıl sebebi bu değil! Ben orucu gereksiz görüyorum. Oruç tutmayı artık manasız buluyorum!
- Yarabbim! Daha neler duyacağım! Sen delirdin mi Ahmet? Ne dediğini kulağın duyuyor mu? Allahın emri manasız olur mu? Tövbe Yarabbim!..
- Bak Ana! Seni üzmek istemiyorum, ama ben artık oruç tutmayacağım. Ben bu işi az düşünmedim, çok uzun boylu düşündüm. Sonunda bu kanaata vardım.

...

...

Döndü Ana, Ahmetle başedemeyeceğini anlamıştı. Asım Hoca'yı evine çağırmış, "gel de şu bizim deli oğlanın kafasına bir akıl koy" demişti. Asım Hoca gelmiş, Ahmet'i ikna etmeye çalışıyordu:

- Oruç nasıl manasız olur yavrum? Oruç bir borçtur! Bu dünyada borcunu ödemeyenin öbür dünyada iki yakasına yapışırlar.
- Ne borcuymuş?
- Allah insanlara can vermiş, rızk vermiş! Bunun borcudur işte!
- Zaten benim oruç tutmayacağımın nedeni de bu ya işte! İnsana rızkı Allah verir diyorsunuz; peki, neden Kel Omar'a çok vermiş, bize hiç vermemiş? Biz de kendisinin kulu değil miyiz? Kendi kendime düşünüyorum ki; yahu ben de otuz gün oruç tutuyorum, Kel Omar'da; ben de beş vakit namaz kılıyorum, Kel Omar'da! Peki ona çok rızk verdiği halde, bana hiç vermediği halde, neden borcumuz aynı oluyor?
- Allahın işine akıl-sır ermez yavrum! Allahın hikmetinden sual olmaz!
- Niye olmasın? Bugün bir ana-baba çocukları arasında ayırım yapar mı? Bu da ona benzer. Madem ki hepimiz onun kuluyuz, niye aramıza fark koyuyor? Kel Omar'a çok, bana az veriyor? Bizi aynı tutmadığı halde, bizden aynı şeyleri istiyor. Niye? Halbuki verdiği rızka bakarsak, eğer Kel Omar'a otuz gün oruç düşüyorsa, bana otuz saat düşmez!
- Allahın hikmeti işte!
- Ne hikmeti yahu! Bilmediğiniz herşeye hikmet diyorsunuz. Böyle hikmet mi olur? Düşündükçe deli oluyorum vallahi: Allah kullarına rızk dağıtacak; ama kimisine az, kimisine çok verecek Kafamalmıyor bir türlü! Böyle Allah düzeni, böyle hak düzeni mi olur?
- Bak bak bak! Döndü Hatun, senin oğlan delirmiş vallahi! Allahin işine karışıyor!
- Ama olan bana oluyor! Sabahtan akşama kadar aç karnına kızgın güneşte çalışan benim! Halbuki Kel Omar evde rahat rahat oturduğu yerde oruç tutuyor. Sahurda da benim gibi kuru pilava talim yapmıyor! Allah bunu görmüyor mu? Allahın herşeye gücü yeter diyorsinuz, bize de bir rızk verse ne olur yani? Sanki elinden tutup da engel olan mı var? Versin bize de bol bir rızk; otuz gün değil, 60 gün oruç tutayım!
- Yavrum Ahmet, sen aklını oynatmışsın!
- Ben aklımı oynatmadım! Ben aklımı başıma topladım! Artık anladım ki Kel Omar'a o rızkı Allah vermedi. Rızkı Allah dağıtmıyor. Sizin söylediklerinizin hiçbirisi doğru değil!

refik durbaş ile söyleşi

"ÇIRAK ARANIYOR"

Sayın Durbaş, kısaca yaşamınızı anlatır mısınız?

1944 yılında Erzurum'da doğdum. 1953'te İzmir'e göçtük. Ortayı, liseyi İzmir'de bitirdim. Bu arada okul sonrası ve yaz tatillerinde, yazlık sinemalarda gazoz, minder; sabahın erken saatlerinde otobüslerde, öğleden sonraları mahalle aralarında gazete sattım. Ortaokulu bitirince bir matbaaya mücellit işçisi girdim. Lise sıralarında su tesisatçılığı yaptım. Tütün fabrikasında çalıştım.

1965'te İstanbul'a geldim. Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı bölümüne yazıldım. Yine bu arada, bir kitapçının yanında satış ve dağıtım işinde çalıştım. İki yıl kadar Sirkeci'de işportacılık yaptım. 1968'de bir raslantı sonucu Yeni İstanbul gazetesine düzeltmen olarak girdim. 1970'de Cumhuriyet'e geçtim. Şimdi Cumhuriyet gazetesinde çalışıyorum ve bazı yayınevlerinin düzelti işlerini yapıyorum. Şiire 1960 yıllarında başladım. 1971'de Kuş Tufanı, 1974'de Hücredme Ayışığı, bu yıl da Çırak Aranıyor adlı şiir kitaplarım yayınlandı.

Peki, neden "Çırak Aranıyor"?

Kuş Tufanı'nda ilk gençlik yıllarımın acılarını, sevinçlerini yazdım. Hücremde Ayışığı'nda 12 Mart dönemini belgelemeye çalıştım. Çırak Aranıyor da ise yaşam deneylerime dayanarak bugüne kadar edebiyatımızda pek sözü edilmemiş genç işçilere, çıraklara eğildim. Taşradan gelen, yersiz yurtsuz, bir ayağı köyünde, bir ayağı büyük kentin çukurunda, ne kendi benliğinden kopabilen ne de geldiği kentin ortamına uyabilen çocukları yazmaya çalıştım. Bir değerler toplamı ölüyordu ama yine bu yıkıntıdan yaşayan, canlı bir değerler toplamı doğuyordu. Kentte fabrika vardı, atölye vardı, gurbet vardı, hasret vardı, sömürü, ezilmek, hor görülmek, emeği çalınmak vardı. Gerçekçi bir yaklaşımla, bilimsel dünya görüşünün ışığının altında bu değişen dünyayı yazmaya çalıştım.

Genç İşçi ve çıraklar için şaire, yazara, düşünüre düşen görev nedir sizce?

Çalışan çocuklar bizim edebiyatımıza daha yeni giriyor. Hikayede, romanda çocuk daha çok kırsal kesimdeki konumuyla ele alınmış. Şiirimizde ise okul ve aile çevresi içinde. Oysa bugün sanayileşme süreci içinde binlerce çocuk atölyelerde, fabrikalarda çalışıyor, hem de çok zor koşullar içinde. Bu genç işçilerin şiiri neden yazılmasın? Üstelik bunlar her türlü baskının altındalar. Renkli basından, dolmuş müziğine kadar herşey bu çocukların ilgisini çekiyor. Düzen böyle istiyor çünkü. Bu çocukların konumunu düzenden soyutlayabilir miyiz? O kanıdayım ki bu genç işçilerin yalnız şiiri, romanı değil, sosyal verilere dayanarak toplum içindeki konumları, kültürel birikimleri yazılsın, sosyolojik incelemeleri yapılsın. Bunun için genç işçileri örgütlemek; savaşsız, sömürüsüz bir dünya için hazırlamak, bunun bilincine vardırmak. Yazara, düşünüre düşen görev bu. Düzenin çarkları arasında yitip giden bu dünyayı yalansız, dolansız, gerçekçi olarak anlatmak. Yazısıyla, şiiriyle, incelemesiyle genç işçilerle yakın bağlar kurmak. Onların dünyasına girmek. İnanıyorum ki, örgütlenen, bilinçlenen genç işçi zaten kendi şiirini, romanını, dünyasını yazacaktır.

beyaz kehribar

Mercan yokuşunda ahşap han odası
taş parçaları, kömür tozu, iplikler, el tornası
benzi solmuş gençliğim
küf kokusu: geldiğim gün pencerenin pervazına
astığım ayna
loş
karanlık resimler: ömrü tavan arasında geçmiş
uykunun resmi
acemi yürekte kül bağlayan gurbetin resmi
sıvaları dökülmüş özlemin resmi
ince uzun
gülmeyi unutmuş yüzüm
avuçlarıma sığmayan bir hüzün

• • •

Usta gelmeden tozunu almalı tornanın, bıçakların,
anıların
hiç iz kalmamalı dün geceki rüyadan
geldiğimi günden beri öylece duruyor testide su
testinin suyunu değiştirmeli
geldiğim günden beri öylece duruyor duvarda
Kraliçe Süreyya
Aşık Veysel
Hazreti Ali: cenge durmuş Kan Kalesi önünde
usta gelmeden tozunu almalı resimlerin bir de
gençliğimin
geldiğim günden beri duruyor anamın mektupları
koynumda
bir acılı türkü
bin gurbet
usta gelmeden tozunu almalı kederin ve özlemin
bir de benzi solmuş gençliğimin

Çay hazır, ekmek sıcak, gün başladı mı usta
sokaklarda gürültü kıvılcımları
az teytin, az ekmek, kürt böreği, çay hazır
çok insan, az uyku, örümcek bağlamış bir gün daha
az sevinç, az umut, ekmek sıcak
usta başım dönüyor gün başladı mı
kızlar geçiyor gözlerimin içinden: overlokçu, ütücü,
ilikçi
ellerinde naylon torbalar, renkli gazeteler
düşleri yarım kalmış
soluk
usta başım dönüyor bakamıyorum kızlara
çay hazır
tozunu aldım acının, hüznün bir de rüzgârın
ekmek sıcak
siparişleri götüreyim mi

• • •

Bir günlük ücret = Bir öğün yemek!

Bugün sizlerle beslenme sorunlarımızı tartışmaya çalışacağız. Gerçi "açlıkla tokluk arasında bir bazlama vardır" derler ama, aslında hiçde öyle değil. Açlıkla tokluk arasında özellikle 8 saat çalışan işçiler açısından çok farkeden şeyler var. Bu atasözünün patron yanlısı, idealistçe söylenmiş bir atasözü olduğuna inanabilirsiniz.

Öncelikle iş yerinizde nasıl beslenmeniz konusunda size yararlı olabilecek birkaç ufak önerimiz var: Bir kere her şart altındasabah kahvaltısı yapmak ve ondan sonra iş başı yapmak gerekir. Çalışmaya ara verildiği zaman, şekerli birkaç çay içmek veya meyve yemeği ihmal etmemek gerekir. Eğer iş yerinizde kas kuvveti ile çok çalışıyorsanız ve çok terliyorsanız mutlaka her günkü yemeğinize ek olarak et, süt, hamurişleri, meyve almaya çalışın. Yalnız sizlere bu önerileri yaparken "Bunları nasıl temin edebiliriz ki?" sorusuna cevap aramadan bu yazıyı yazdığımızı düşünmeyin. Biz, besin maddelerinin üretiminin satın alma gücünün belirleyici özelliğine göre değil, tüm yaşayanların hakkı olarak düşünülüp, yapılan bir düzenden yana olduğumuzu bilmenizi isteriz.

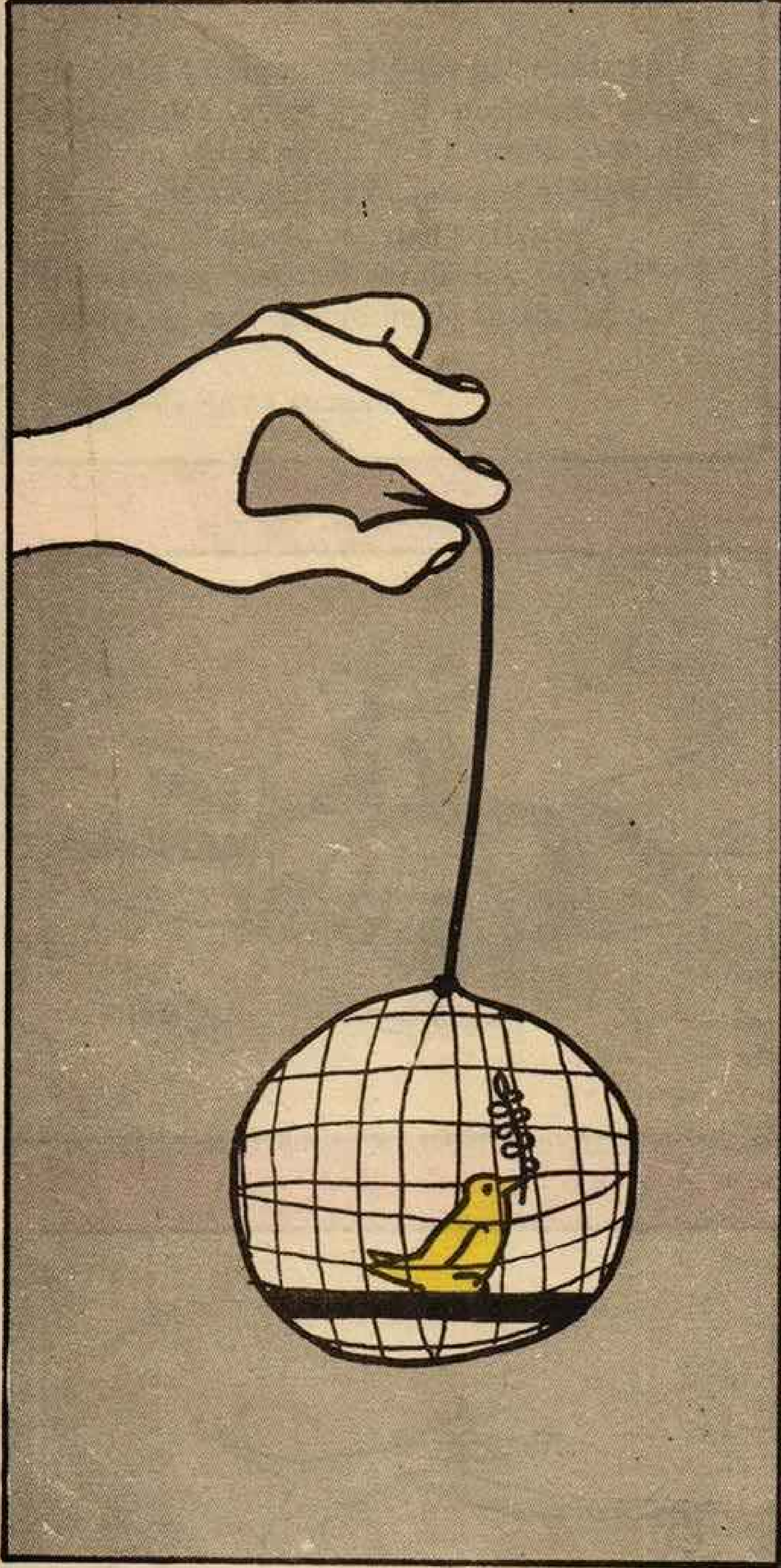
Sizin ve sizinle birlikte çalışan genç işi arkadaşların beslenmeleri nasıl? İşyerlerinde beslenme için ne kadar ve ne kalitede yemek ayrılmış? Bunları araştırın! Çevrede veya diğer bildiğiniz işletmelerin iş anlaşmasında beslenme ile ilgili maddeler var mı? Varsa uygulanıyor mu? Bunları araştırın. Eğer toplu iş sözleşmesinde beslenme ile ilgili maddeler var da uygulanmıyorsa çözüm yollarını arayın! İş anlaşmanızda beslenme ile ilgili hiçbir madde yoksa bilin ki; her konuda yaptığı gibi patron beslenme konusunda da size oyun oynamış. Bunun da çözümü için uğraşılmaya değer bir konu olduğunu unutmayın.

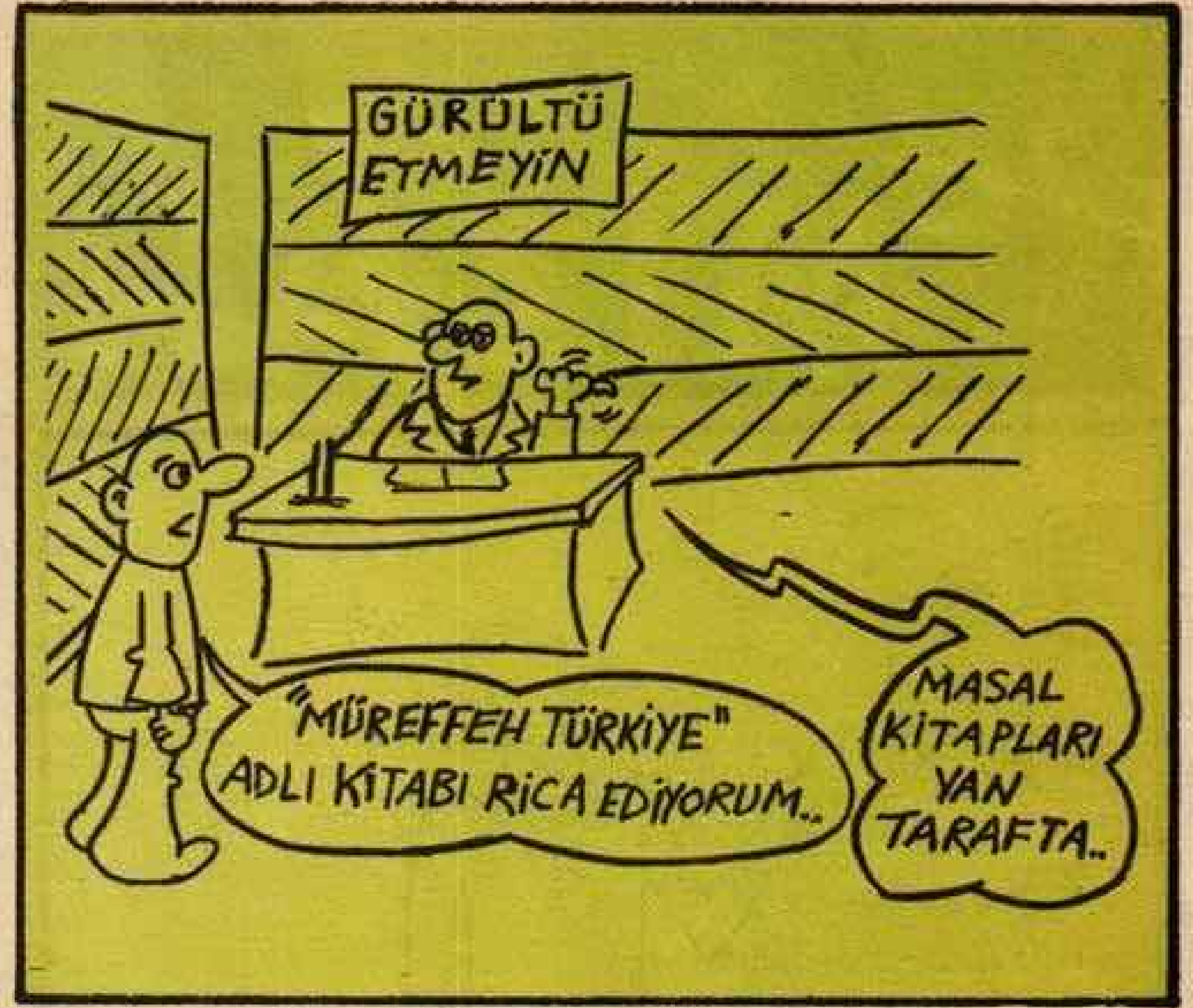
Bir işçinin günde 3850 veya 4250 kaloriye ihtiyacı vardır. Bunu üç öğünde ve aralarda yiyeceği birkaç bardak çay veya tatlı ile karşılamalıdır. Bunun için bir öğünde:

Et, Yumurta, kuru baklagil	100 gr.
Pirinç, makarna, un	60 gr.
Sebze ve meyve	250 gr.
Süt, yoğurt	150 gr.
Yağ	40 gr.
Şeker veya tatlı	100 gr.
Ekmek	300 gr.

Çok iyimser hesapla bu yemeğin fiyatı, işçinin aldığı asgari ücretten 10 TL fazladır! Demek ki, bir ögün yemek için, o işçi, o gün aldığı ücreti vermek zorunda! Demek ki, patronlar bizi yememeye, yani ölüme mahkum ediyorlar! Ama biz çözüm yollarınınbilincinde, örgütlü olarak, kurtuluşumuz sosyalizme doğru yol almanın gerekliliğinin bilincindeyiz.

MİZAH

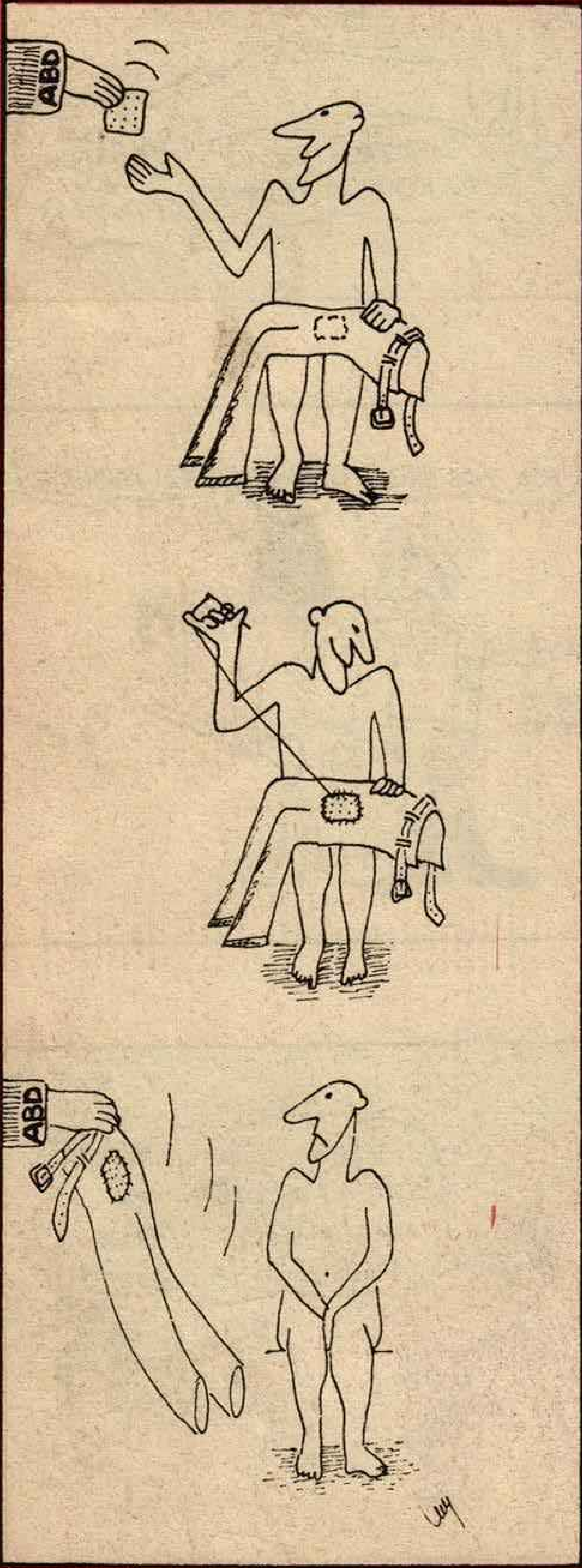

Sahibi: Oğuz Önderer • **Sorumlu Müdür**: S.Kargın
• **Adres**: Çankırı Cad. Çiçek Sok. 6/2A Ulus Ankara
• **Yazışma adresi**: İnkilap Sok. 5/11 Kızılay - Ankara
• **Abone**: 6 aylık: 25 , 12 aylık 50. TL. Yurt dışı iki katıdır. • Dizgi ÇIĞ yayıncılık, Baskı: Daily News Web Ofset Tesisleri, ANKARA

MİZAH

Okuyucu Fıkraları

FOTOĞRAF

Mussolini savaş raporlarını renkten renge girerek okuyordu. Bir ara başını kaldırdığında gözü duvarda asılı duran kendi portresine iliştiğinde gözünü kırparak sordu.

— "Bu gidişle halin ne olacak?"

Duvarda asılı duran fotoğraf cevap verdi:

– Ne olacak, beni indirip seni asacaklar.

Mustafa AYAN - MERSİN

